

Vader?

Het is koud in de huiskamer. Zelf heb ik het nog veel kouder. Kouder dan iemand kan bevroeden. Wanneer komen ze er achter? Met zijn twaalven zijn we. Waren we. Ik moet wel correct blijven. We zitten aan een lange tafel met aan beide kanten banken. Pa en ma zitten op de kopse kant. Misschien valt het pa niet op, dat er eentje mist.

'Handen boven tafel,' gebiedt vader. 'We gaan bidden.' En terwijl iedereen zijn handen vouwt en zijn ogen sluit, tracht ik een uitweg te bedenken. 'Janneke bidt voor,' zegt moeder met zachte stem. De ijzige uitstraling van mijn vader laat de temperatuur in de kamer nog een graadje zakken.

Ik heb vanmiddag mijn broertje vermoord, geheel per ongeluk. Tijdens het spelen op het erf had ik hem een schop gegeven. Hij was tegen de gierput gestruikeld, had de rand vastgegrepen en was er toen voorover in gedoken. Hij was groter en sterker geweest dan ik. En twee jaar ouder. Maar 's ochtends had hij een enorme oplawaai van mijn pa gekregen; de schoenen waren niet netjes gepoetst. 's Middags had hij geklaagd over duizeligheid. Hij wilde niet met mij spelen. Daar had ik mij uiteraard niets van aangetrokken. Dit was mijn kans om een keer te winnen. Ik had, voorovergebogen, nog naar hem geroepen, maar er was geen enkel geluid uit de put gekomen. Alleen een weerzinwekkende stank.

Ik haat mijn vader. Hij heeft dit op zijn geweten. Hij houdt sowieso niet van ons, denk ik. En moeder is bang voor hem. Na het eten, ga ik weer naar buiten. Vanavond heb ik geen corvee. Als mijn vader erachter komt wat er gebeurd is, lig ik straks naast mijn broer.

Ik moet iets doen. In de hooischoor probeer ik een plan te bedenken. Ik leun op de hooivork terwijl ik een gejatte sigaret van mijn zus rook. We kennen elkaars geheimen echt wel. Plotseling staat hij voor mij. Ik heb hem niet horen aankomen. Hij zegt niets, maar steekt één van zijn kolenschoppen omhoog om mij daarmee de kop van mijn lijf te slaan. Genoeg geslagen, denk ik en grijp de hooivork nu met twee handen beet. Hij loopt er rechtstandig in.

Dan komt mijn moeder de hoek van de schuur om en ziet mij naast mijn vader staan. 'Hij heeft Jacky vermoord!' schreeuw ik en begin te huilen. 'Ik heb ons gered, ma.' Moeder zucht. 'Nee, dat heb je niet. Je hebt ons verdoemd. Je vader was hardvochtig, maar oprecht. Maar hij was niet je vader. Je oom is jullie echte vader. Je vader kon geen kinderen krijgen, maar meneer pastoor schrijft nu eenmaal kinderen voor in een huwelijk. Wij hadden een afspraak met zijn broer gemaakt, dat hij de kinderen bij mij zou verwekken. Hij hield van jullie voor zover hij daartoe in staat was. Hij heeft altijd keihard gewerkt om jullie te kunnen voeden, als ware jullie zijn eigen kroost. De kerk was zijn leven.

Nu zijn we aan de heidenen overgeleverd...'